

OKÉNKO *do*

charity
Jeseník

číslo 10 • 2021

Slovo ředitelky

Milí přátelé,

na konci září jsem se zúčastnila oslav 30. výročí vzniku Charity Ostrava. Byl to den plný milých setkání, podnětů a zážitků. Jen pro objasnění, Charita Ostrava je největší oblastní Charitou v naší diecézi a možná i v celé republice. Poskytuje velké množství sociálních služeb, zdravotní služby, nebo dobrovolnické centrum. Když její první ředitel mluvil o jejích začátcích, zavzpomínal na tehdejší první zaměstnance, možná i dobrovolníky. Vždy se ráno potkávali v parku, kde si rozdělili klienty a vyrazili za nimi do domácností. Chybělo jim vše, na co jsme dnes při poskytování služeb všichni zvyklí – kanceláře, auta, počítače, ochranné pomůcky apod. Co jim však zcela jistě nechybělo, bylo nadšení a chuť udělat něco pro druhé. Být s nimi v jejich těžkostech, nemoci, nebo nouzi.

Tohle mě vždy fascinuje: když „nadšenci pro dobrou věc“ vybudují drobnou, vytrvalou a mnohdy mravenčí práci obrovské dílo. Tak tomu bylo ostatně i v případě mnoha dalších Charit. Všichni si ale uvědomujeme, že celé charitní dílo by nemohlo stát jen na tomto nadšení. Jen s Boží pomocí a požehnáním můžeme zvládat různé obtíže a těžkosti lehčeji.

Velmi mne také zaujala myšlenka jednoho z hostů oslav, Marka Orko Váchy, který v rámci svého proslovu poukázal na to, že pokud některé věci neudělám já, neudělá je už nikdo jiný. Není v životě malých rolí. Každý náš krok, každá naše činnost má smysl. Nebojme se proto správně rozhodovat a konat dobré věci.

Helena
PASCHKEOVÁ
ředitelka

Ráno probudit taky tělo

Aby se spokojeněji žilo, aby nic nebolelo, abychom byli čerství a optimističtí, je potřeba se pokud možno dostatečně hýbat a stimulovat tělo. V Domovech pokojného stáří zajišťuje pohybové aktivity fyzioterapeut. Na tělesný pohyb zde ale myslí i při každodenních činnostech.

„Každé ráno, když se probudím, masíruju si celé tělo, aby se taky probudilo,“ říkávala jedna stoletá babička. I pečovatelky v domovech na pravidelné procvičování a masírování svých klientů myslí. Už při ranní hygieně pomohou se protáhnout, během dne pak občas promasírují končetiny i záda. V případech, kdy se člověk již sám příliš nepohybuje, se dá velmi pomoci takzvanou bazální stimulací. Přirozeně funguje při koupání a mytí obličeje, které se provádí pomalu a s maximální pozorností a citlivostí. Pak je to pro klienta opravdový balzám. Lidi upoutané na lůžko obkládají pečovatelky speciálními pomůckami a polštáři, aby stále vnímali existenci a hranice svého těla.

V domovech se již nějakou dobu pracuje se systémem Smyslové aktivizace. Jeho

hlavním mottem je „Dej mi čas, abych si mohl udělat sám vše, co zvládnou“. Není to vždy a všude samozřejmostí, jak by se zdálo a od obsluhujícího personálu to vyžaduje mnoho trpělivosti, ale vyplácí se to. Na klienty se nespěchá, vše probíhá pomalu a v klidu, služba se přizpůsobuje tempu klienta, který si přirozenými sebeobslužnými činnostmi procvičuje tělo a jemnou motoriku v prstech.

Nejpřirozenějším zdrojem pohybu je práce. Generace našich babiček nebyla tolik zvyklá sportovat. Bylo potřeba zastat mnoho fyzické práce a na sportování již často nebyla síla ani čas. Zdatnější senioři v domovech se přirozeně pohybují při práci na zahradě, okopávání, vytrhávání trávy, zalévání. Ruce a prsty si krásně procvičí i při vaření, krájení a strouhání, při práci s hlínou v květináči, jiní při pletení a háčkování. V rámci rehabilitace je samozřejmě nutné provádět i přesně cílené cviky a procedury. Tuto odbornou stránku zajišťuje v Charitních domovech fyzioterapeut. Jak probíhá jeho práce a v čem je specifická, si můžete přečíst v rozhovoru na straně 4.

Co nás čeká v říjnu...

- **Charitní pout'**, tentokrát ve Vidnavě v sobotu 2. října od 14 hodin.
- **První kolo školení** všech pracovníků v systému Dekacert.
- **Den otevřených dveří** v Domově pokojného stáří sv. Františka v Javorníku.
- **Nové smyslové aktivizace** v domovech se zvláštním režimem.
- **Další metodické konzultace** v Domově pokojného stáří sv. Františka.

Čtěte dál ...

- **Sportovní den** (str. 2)
- **Školení v Dekacertu** (str. 3)
- **Rozhovor** (str. 4)
- **Příběh klienta** (str. 5)
- **Duchovní zamyšlení** (str. 6)

Živý cvrkot v zahradě

I letos uspořádali v Domově pokojného stáří sv. Františka v Javorníku sportovní den na zahradě. Soutěžilo se v deseti disciplínách. Klienti s pečovatelkami procházeli nebo projížděli jednotlivá stanoviště. Na konci se všichni sešli u společného ohně.

Letošní sportovní den uspořádali na Františku až na sklonku léta. V hodně deštivém týdnu bylo úterý 21. září chladné, ale bez kapek. To odpoledne přišli na pomoc i pracovníci, kteří nebyli ve službě a vzali s sebou své děti. Tak vznikla příjemná rodinná atmosféra. Děti běhaly po zahradě, obsluhovaly jednotlivá stanoviště, hrály si a poskytovaly tak klientům živé divadlo.

V celé zahradě bylo rozmístěno deset stanovišť. Od čistě sportovních disciplín, jako jsou kuželky, hod na cíl, shazování plechovek stříkací pistolí, zde byly i úkoly, které prověřovaly paměť a smysly. Se zavázanýma očima se ochutnávaly různé chutě, poznávaly vůně, rozlišovaly předměty hmatem. V neposlední řadě klienti prověřili i paměť. Často zaznívalo:

„Ano, přesně vím, co to je, ale jak se to jmenuje?“ Občas se objevil hráčský zápal a touha překonat sám sebe. Některé babičky v touze shodit i tu poslední kuželku málem vystupovaly z vozíku, jiní si užívali škodolibé legrace, když při shazování plechovek zasáhli omylem proudem vody i některé z běžajících dětí. Někteří už to chtěli mít všechno rychle za sebou, aby si mohli vychutnat špekáček u ohně, který začal pomalu hořet uprostřed zahrady. Asi po hodině se pak všichni sešli v kruhu kolem společného ohniště.

„Naše děcka byly spokojené, ony by tady chodily pořád,“ říká zdravotní sestra Růženka Nagyová. „Odpoledne pak nakreslily na dvůr krásný obrázek, aby ho obyvatelé mohli vidět z oken a dcera sama od sebe připsala ‚Jste skvělí, to je od Marie Nagyové‘. Škoda, že jej druhý den smyl déšť.“

Aktivizační pracovnice Jana Nepožítková popisuje své dojmy: „Měla jsem z toho dobrý pocit, nikomu se ani nechtělo domů. Bylo to takové pohodové, jako vždycky. Když přijdou děti a nabídnou klientovi jednohubku, člověk vidí, jak se mu krásně rozzáří oči. Je to nenásilné a přirozené. Je i zajímavé, jak děti rostou a vyspívají a můžeme to sledovat. Je úžasné, že chlapec, který chodí do domova od mala, chodí pořád, i když je už teenager. Věřím, že je to velmi cenná zkušenost i pro ty děti.“

Hnědá chutná čokoládově

Barvu pro září si tentokrát v Denním stacionáři Šimon vybrali hnědou. Víte, jak může hnědá barva vonět anebo chutnat? Ve stacionáři si to několikrát vyzkoušeli.

Jednou měla chuť a vůni kávovou. To tehdy, když uživatelé malovali obrázky kávou. Jindy se zase vařil pudink, a to tmavý čokoládový v kombinaci se světlým karamelovým. Jiný den se celý stacionář rozvoněl čokoládově – kdo by ji nemiloval. Uživatelé si v čokoládové fontáně mohli namáčet banány a hroznové víno. U všech to vyhrála hořko sladká chuť v kombinaci čokoláda s banánem. Do-

datečně zjistili, že si svou aktivitu naplánovali téměř přesně, neboť 13. září bylo vyhlášeno Mezinárodním dnem čokolády.

Aby se ale jen nemisalo, pustili si krátký příběh Chaloupka na vršku – září. V rámci aktivizace si pak ozdobili hnědou barvou látkové pytlíčky, které si odnesli domů. Všichni své oblečení krásně sladili v různých odstínech hnědé barvy.

Kalendárium

- **5. října 2014** prezentovala Charita Jeseník svá zařízení na Dnech seniorů v Jeseníku. K vidění byly výrobky klientů a k ochutnání koláčky z Vývařovny AVE.
- **9. října 2019** se na 2. Charitní pouti v České Vsi i přes nepřízeň počasí sešla početná skupina poutníků. Při mši děkovali především za uplynulých 25 let Charity, ale také prosili o požehnání pro její další činnost.

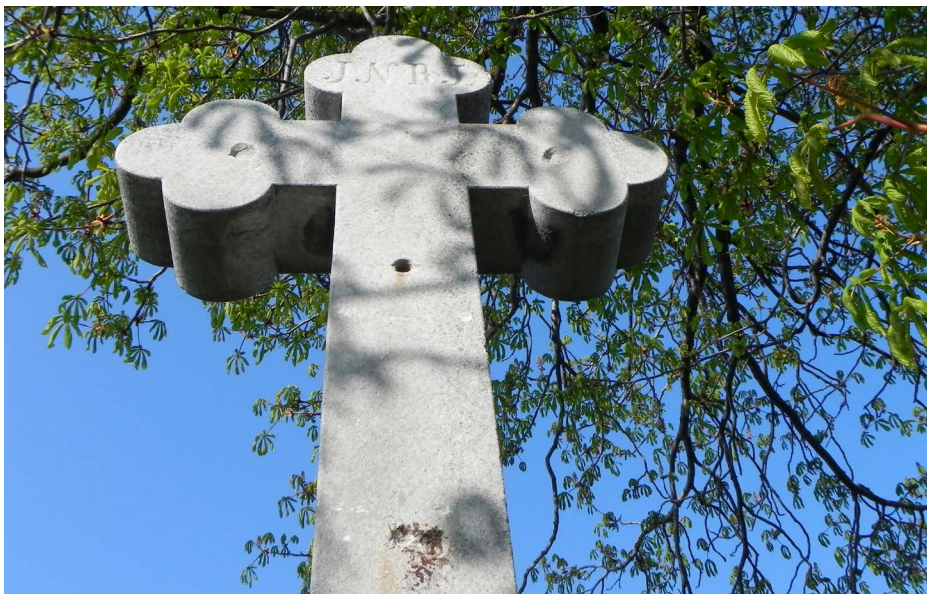
Stalo se ...

Nechceš cuketu?

Už jste taky slyšeli, že pozdrav letošního září je „Nechceš cuketu?“ I v zahradě Domova pokojného stáří sv. Hedviky se jich urodilo mnoho. Dozrála i rajčata, pracovníci také přinesli přebytky ze zahrad a skvělá letní večeře byla na světě. Podávalo se lečo a cuketové placky. Nejen ženy si navíc užily to, že mohou druhým uvařit a pohostit je.

Deset jasných pravidel

V Charitě Jeseník proběhlo v pondělí 20. září úvodní školení v systému Dekacert. Na jeho základě by si Charita Jeseník a jednotlivá její střediska měla vytvořit vlastní etický kodex. Prvního setkání se zúčastnili vedoucí jednotlivých služeb.

Systém Dekacert pochází z Rakouska a jeho autorkou je Prof. Dr. Theol. Elisabeth Jünemann. Ta reagovala na měnící se situaci v Charitě. Po prvotním období, kdy v Charitách pracovali téměř výhradně křesťané a kdy práce byla z velké části prováděna dobrovolníky, se celá organizace proměnila. Charity poskytují profesionální pomoc potřebným a její pracovníci

jsou různorodí. Proto cítila potřebu určité křesťanské hodnoty formulovat. Na základě biblického Desatera vytvořila systém deseti hodnot, které mohou být eticky přijatelné pro všechny lidi bez rozdílu vyznání.

Úvodní školení v Charitě Jeseník vedla paní Mgr. Lucie Szotkowská, ředitelka Charity Jablunkov. Vypracování vlastní-

ho etického kodexu organizace má podle ní velké výhody. Veřejnost má stále ještě nejasný obraz o práci Charity. Toto slovo si lidé často spojují pouze s dobrovolnictvím a s poskytováním služeb zdarma. Jindy zase panuje představa, že pracovníci v Charitě vykonávají určitým způsobem podřadnou práci. Tyto různé myšlenkové stereotypy můžeme vyvrátit jasně formulovaným kodexem organizace.

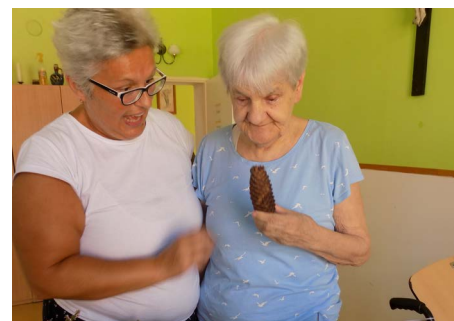
Všichni pracovníci Charity projdou postupně třemi setkáními. V jednotlivých týmech budou rozpracovávat deset hodnot, které byly formulovány na základě deseti biblických přikázání. Společně budou přemýšlet nad tím, jak kterou hodnotu ve své práci naplňují a co by v této oblasti mohli dělat jinak. Půjde se do detailů a drobných praktických postupů. Tak například 3. přikázání „Pomni, abys den sváteční světil“ nám nastoluje otázku: Jak my ve svých službách trávíme s klienty sváteční čas? Je neděle odlišná od všedních dní? Můžeme ji pro nás i pro klienty udělat sváteční? Tyto otázky týkající se postupně různých oblastí života mohou být velmi inspirativní. Zároveň si tak mohou všichni společně formulovat, čím jsou jako služba výjimeční a co mohou nabídnout. Kodex proto nebude něco shora nařízeného, ale systém hodnot, které si vytvoří sami pracovníci. Výstupem by pak měl být i stručný a srozumitelný letáček pro rodiny, pracovníky a veřejnost.

Zažít si tak les ve svém pokoji

V Charitním domě sv. Anežky se většina klientů pohybuje jen na vozíčku, někteří již tráví své dny na lůžku. Pečovatelky se snaží zprostředkovat jim i tak nejrůznější podněty k procvičování těla, aktivizaci smyslů a ožívování vzpomínek.

Jedním z krásných nápadů, který navrhla a vytvořila paní Diana Zahradníčková pro klienty domova se zvláštním režimem je takzvaný putovní les. Je to velká krabice naplněná lesními plody, šiškami, rostlinami, mechem, jehličím. Pečovatelka klienta vhodnými otázkami a podněty doprovází. Berou jednotlivé předměty do ruky, klienti

si vybavují jejich názvy, přívoní, někteří i rádi ochutnávají. To všechno dohromady často vyvolává různé vzpomínky, vybavují se zapomenuté okamžiky, o kterých si pak společně povídají. Je to prostor pro společnou chvíli, kdy se klient může i v rámci domova přenést na chvíli jinam v čase i prostoru.

Stane se ...

Svátek sv. Hedviky

Jako každý rok i letos si 16. října ve Vidnavě připomenou svátek patronky Domova pokojného stáří sv. Hedviky. Na oslavu přijede i Mons. Jan Larisch, Th.D., který sem jezdí v tuto dobu pravidelně. Oslava bude probíhat už 14. října, začne dopoledne mší svatou a odpoledne bude pokračovat přednáškou. Obou se ujme právě Otec Larisch. Nebude chybět ani bohaté občerstvení.

Napsali o nás

Místo staré drogerie

Budova bývalé drogerie patří soukromému subjektu, který prostory pronajal Charitě Jeseník. Ta sem plánuje přesunout Denní stacionář Šimon, který poskytuje své služby lidem s mentálním a kombinovaným postižením a lidem s poruchou autistického spektra.

Naše město 9/2021 – Ptejte se starostky

„Jen Ježíš dělal zázraky,“ říká o své práci fyzioterapeuta Adam Limanówka

V Charitě Jeseník je fyzioterapeutem na plný úvazek. Působí střídavě ve všech třech domovech, kde vede individuální i skupinové terapie. Byli jsme zvědaví, co přesně fyzioterapie se seniory obnáší, ale i jak se polský terapeut ocitne v českém prostředí.

Žijete v nedalekém polském městečku Paczków. Jak se to přihodilo, že jste začal pracovat za hranicí a kdy to bylo?

Až do roku 2003 jsem pracoval jako fyzioterapeut v nemocnici v polských Ziębicach na oddělení rehabilitace a fyzioterapie. V tomto roce byla celá nemocnice uzavřena a já jsem musel začít hledat práci jinde. V roce 2005 jsem se dozvěděl od své ženy, která je taky fyzioterapeutka a v té době už pracovala v Domově pro seniory v Javorníku, že hledají fyzioterapeuta v Charitě. Byl tady ředitelem pan Robert Neugebauer, to si pamatuji. On už tehdy rozdělil, že budu působit v úterý a ve čtvrtek v Javorníku a v pondělí, ve středu a v pátek ve Vidnavě, protože tam bylo více klientů. Od té doby to tak funguje.

Jak jste v počátcích překonával jazykovou bariéru?

Nejprve jsem se začal učit češtinu sám, ale ono se to řekne, že to je podobné, ale není to tak. Je to podobné asi jako chleba a máslo. Tak normálně jsem se domluvil, ale když jsem chtěl říct něco přesně, musel jsem se učit. Navíc někteří lidé mluví slangově. Později jsem proto nastoupil do kurzu češtiny, který vedl pan Mgr. Zbigniew Romankiewicz. Jaké bylo pro mě překvapení, když se můj bývalý učitel stal po mnoha letech vedoucím v Domově pokojného stáří sv. Františka, kde taky pracuji.

Jak vypadá váš pracovní den v domově?

Mám to každý den naplánované, ale vždy se musím trochu přizpůsobit. Jednak tomu, jak pracují děvčata při hygienách, někdy je někdo nemocný, někdy zase mám cvičení a pečovatelky potřebují rychle s něčím pomoci. Občas mě to ruší a potřebuji se na cvičení soustředit. Mám proto raději, když můžu jet podle plánu. Ale to je život, nejde to jako v nemocnici, kdy máte na každého pacienta přesný čas. Tady se musím přizpůsobit provozu a situaci. Často bolí záda i pečovatelky, které mají dost velkou fyzickou zátěž a tak si během dne najdeme patnáct minut na krátkou masáž nebo magnetoterapii.

Dá se rehabilitovat i s klientem upoutaným na lůžko?

Samozřejmě dá, záleží ale na individuálním stavu. S těmito klienty dělám často pasivní cvičení. To znamená, že vezmu jejich

ruku, kterou sami nezvednou, a cvičím za ně. Aktivní cvičení je pro ty, kteří to zvládnou sami, a pak je cvičení s dopomocí, kdy klient zvedne ruku tam, kam může a zbytek už dokončím já. Kromě toho používám přístroje - bionic, který působí protizánětlivě, solux, který prohřívá a magnet, který působí zázračně na všechno od A do Z.

Vidíte někdy u klientů i zlepšení stavu, nebo se zaměřujete hlavně na co nejdější udržení stávajících schopností?

Většinou se snažím hlavně udržovat fyzickou zdatnost seniorů, ale v některých příp

padech lze i obnovit některé funkce, i když je to moc těžké. Snažíme se o to hlavně u klientů, kteří si prodělali mozkovou mrtvici. Tam je určité zlepšení pravidelným cvičením možné. Pokud ale přichází klient po dlouhodobé hospitalizaci na LDN, jde to už často těžko. Ale každý je jiný. Někomu se to všechno krásně vrátí zpátky, nikdy ne na sto procent, ale aspoň na osmdesát, devadesát. Hodně rehabilitujeme po zlomeninách. Když je vše udělané v nemocnici dobře, tak se i rozvíjí dobře. Teď mám ve Vidnavě paní, která měla obě ruce zlomené. Stoprocentně už nikdy pracovat nebudou, ale rozvíjeli jsme je tak, že aspoň fungují. Nezvedne je vysoko, ale důležité je, že je samostatná a dokáže si kolem sebe vše udělat. Ve Vidnavě cvičím i s pánem, který byl půl roku v nemocnici. Měl covid, dostal i mikro mrtvičku a vrátil se ve velmi špatném stavu, sotva jsme ho dostali ze sanitky. No a minulý týden, když

svítilo sluníčko, jsme už byli s chodítkem venku.

Je podle vás pravidelná fyzická aktivita přínosná pro lidi ve starším věku? Co všechno ovlivňuje?

Starší lidé nebudou cvičit pravidelně, ale je důležitý nějaký pohyb, třeba jít na špacír, kdo ještě může. Nebo se projít aspoň po chodbě, pokud člověk nezvládne jít ven. Ve Vidnavě mám paní Helenku, která chce pořádkem chodit. Vždycky už na mě čeká a chodíme po chodbách. Nemůže sama, ale chodí s dopomocí s chodítkem a vždy v 10:30 už je připravená a netrpělivě čeká. Hned po ní v 11 hodin chodím s třidevadesátiletou paní, která prodělala tři zlomeniny, má endoprotézu, ale s vysokým chodítkem chodí moc ráda a udržuje se tím v kondici.

Jak motivujete ty, kterým už se zkrátka moc nechce?

Motivuji je rozhovorem, přesvědčuji, doporučuji jim cvičení podle jejich možností, ale je to dost těžké. Ty, kteří jsou věřící, povzbuzuji na konci cvičení modlitbou. Ale takových tady moc není.

Co byste poradil seniorům, aby se co nejdéle udrželi fit?

V první řadě říkám seniorům, že život je krásný a v dobré kondici budou jen tehdy, když budou zdraví. Pak budou fit a budou žít do stovky.

Každý fyzioterapeut chce asi hlavně vidět výsledky. Jak motivujete sám sebe k práci s touto cílovou skupinou, kdy už se nedají očekávat „zázraky“?

V Charitě se mnou vždy byli všichni a doufám, že i budou spokojeni. Já sám jsem spokojen, když nějaký pokrok své práce vidím a lituji, když už pomoci nedokážu. Moje hlavní odměna je vyjádřena slovy: „Pokud to není horší, je to dobré“. A mimochodem, jen Ježíš dělal zázraky.

Děkujeme za rozhovor.

Adam Limanówka – medailon

Narodil v Ziębicach v Polsku, kde absolvoval maturitu. Poté vystudoval medicínskou fyzioterapii na vysoké škole ve Wrocławu, kde získal titul Mgr. Pracoval v nemocnicích ve Ziębicach a později ve Wrocławu jako vedoucí rehabilitačního oddělení. Od roku 2005 pracuje v Charitě Jeseník. V současné době žije se ženou v Paczkově. Má syna, dceru a tři vnoučata.

Mám vše, co potřebuji

Pan Smékal nastoupil do Domova pokojného stáří sv. Františka na podzim roku 2018. Bylo to v době, kdy domov sídlil v dočasném působišti ve Vlčicích. Ocítl se hned na malém třílůžkovém pokoji. Od té doby se ledacos změnilo.

Po úraze krční páteře a následných operacích přišel pan Smékal o nohu a taky obě ruce zůstaly postižené, každá jiným způsobem. Během chvilky se mu proměnil svět. Rok a půl strávil v nemocnici v Moravském Berouně, kde tři měsíce rehabilitoval. Domů se již vrátit nemohl a tak jen ležel a čekal, až se pro něj najde místo k životu. To se nakonec našlo

v Domově pokojného stáří sv. Františka. Šel do nejistoty, ale těšil se, že se po tak dlouhé době konečně něco změní. Nastoupil do sanitky a byl zvědavý, kde ho vyloží.

Po několika hodinách cesty vystoupil před zámečkem ve Vlčicích a všechno bylo nové. Těžko si zvykal na lidi kolem sebe. Neměl dostatek prostoru, ale velká změ-

na byla v tom, že už nemusel jen ležet. Byl čas na aktivizaci, cvičení a rehabilitování. Po dvou letech se domov přestěhoval do nově opraveného objektu v Javorníku a životní standard se opět výrazně zlepšil.

„Fyzioterapeut Adam mi pomohl hodně s mojí rukou a pořád pomáhá, ale ještě to stále není ono. Po tom, co jsem si koupil elektrický vozík, dostanu se všude. Mimo areál domova jezdím zatím jenom s doprovodem. Já nechci jezdit sám. Já v tom vidím nebezpečí, člověk nikdy neví, nepřipadám si jistý,“ říká pan Smékal.

Jeho velkým přáním bylo zajet se podívat do rodného Citova, který opustil náhle a bez rozloučení. V domově jeho přání vyslyšeli. Pana Smékala doprovodila jeho klíčová pracovnice. Byla to velmi emotivní návštěva. Pan Smékal o tom vypráví: „V Citově se teď všechno změnilo, už tam lidi nežijou tak pospolu, jako dřív, každý je asi víc zavřený doma. Vrátit bych se tam už nechtěl, ani nikam poblíž. Vyhovuje mi život, který mám teď tady, i to, že s některými lidmi nejsem v kontaktu. Nechybí mi tady nic. Když už nechci být sám, jedu ven na slunko, toho teď hodně využívám. Jinak čtu knížky. Jsou to samé cestopisy. Cestuju prstem po mapě. Už mám všechno. Teď když jsme byli v Citově, tak začal starosta vzpomínat na takové věci, že jsem ho musel přibrzdit. Říkal jsem mu: „To nevykládej, nemusejí tady o mě všechno vědět,“ směje se pan Smékal.

Krátce

Tady jsem pracovala

Někteří musí hledat své kořeny ve vzdálenějších koutech republiky, jiní zůstali „doma“. Paní Jiřina Pánková dlouhá léta pracovala i bydlela na javornickém zámku Jánkův vrch. K tomuto místu ji váží krásné vzpomínky na mladá léta. Ráda vzpomíná, jak musela občas přelézat bránu, když se vracela domů později a bylo zamčeno. Ráda se sem znovu vrací. Při pohledu na zámek a na Javorník shora se vše znovu vynořuje z paměti.

Z mého pohledu

Mnoho citů v Citově

Abych řekla pravdu, když jsem byla požádána o můj pohled do Okénka, nenapadlo mě, co napsat. Až když se mi ve vzpomínce promítlo těch pár hodin strávených v Citově ve společnosti milých lidí, mě to „trklo“. Není to nic nového, jen obyčejná slušnost a úcta k druhému člověku, která tam na nás čekala už od samého příjezdu. Najednou jsem měla pocit, že se vracím domů i já a ne jenom pan Smékal. Takové to bylo milé přivítání. Řekla bych, že je v dnešní době docela vzácné, že i po letech strávených někde jinde s vámi stále ještě počítají, že tam jste pořád doma. Být svědkem milých setkání a probírání novinek a mnohdy i intimních drbů ze života vesnice bylo chvilkově velmi emotivní. Myslím, že je pro člověka důležité mít svoje kořeny, místo odkud pochází, kde žila jeho rodina, kde vyrůstal a strávil menší, či větší část svého života. Většina z nás to bere jako samozřejmost,

ale jen ti, co o tohle přišli, vědí, jak to bolí. Nicméně bylo vidět, že pan Smékal je opravdu doma. Při projížďce po vsi věděl, kde kdo bydlí, komu co patří a co kde bývalo. Stejně ale konstatoval, jak se to vše za těch pár let dokázalo změnit. A to nejen v jeho rodné vesnici, ale i po cestě z Javorníku do Citova. Přesto by zpátky trefil i potmě. Proto je dobře, že můžeme našim klientům zprostředkovat a pokud je to v našich možnostech dopřát návštěvu jejich rodných domovů. Mnohdy je to pro ně i možnost posledního rozloučení s milými místy jejich žití. Takový zážitek v nás totiž může mnohdy otevřít i skryté vzpomínky a potěšit nejedno zarmoucené srdíčko.

Jana Hružková
pečovatelka
DPS sv. Františka

Duchovní zamyšlení **Inšpirovať sa Božím slovom...**

„Ne že bych si nařikal na nedostatek; naučil jsem se být spokojen s tím, co mám. Dovedu trpět nouzí, dovedu mít hojnost. Ve všem a do všeho jsem zasvěcen: být syt i hladov, mít nadbytek i nedostatek. Všecko mohu v Kristu, který mi dává sílu.“ Filipským 4, 11-13

V živote je mnoho vecí, ktoré je potrebné zariadiť, zabezpečiť. Ak sa k tomu pridá vážny problém, zdravotné komplikácie niekoho v rodine, môže byť bremeno starostí ťažkým a vyčerpávajúcim balvanom. Apoštol Pavel vedel mnoho o bremenách v živote. Prechádzal neľahkými životnými okolnosťami. Mal skúsenosť s prenasledovaním, vedením, neraz trpel núdzou a vo svojom živote zažil veľa dní, keď bol hladný a nemal kde hlavu skloniť.

Jeho slová môžu byť aj pre nás preventívnym programom, ako minimalizovať ustarostenosť. Všadeprítomný tlak na výkon, rýchlosť s akou sa menia veci okolo nás, natískanie tisícov produktov, ktoré určite musíme mať, aby sme boli spokojní, to všetko prispieva k ľudskej nespokojnosti a ustarostenosti.

Koľko bremena si naložíme do veľkej miery môžeme korigovať my sami. Pomôcť nám v tom môže práve Božie slovo, ktoré povzbudzuje, aby sme boli spokojní s tým, čo máme. Neznamená to byť apatický, necieľavedomý, stagnujúci. Človek je bohatý nie preto, že mnoho má, ale že vlastne málo potrebuje. Vďaka tomuto postoj mohol apoštol Pavel byť požehnaním nie len pre tisíce ľudí vo svojej dobe, ale pre milióny ďalších v priebehu nasledujúcich stáročí, ktorí mohli s úžitkom čerpať z jeho listov a mať požehnanie z plodov jeho služby.

Aké je moje bremeno ustarostenosti? Zmenšila by ho zmena postoja? Alebo je čas niekoho požiadať, aby mi s ním pomohol? Pavel s vďačnosťou spomína, že to boli práve obyvatelia Filíp, ktorí mu pomáhali počas jeho cesty do Makedónie. Pomáhali mu niesť bremeno každodenných potrieb a starostí, aby mohol venovať svoj čas a energiu zvestovaniu evanjelia. Pavel však predovšetkým vyznáva, že všetko čo mohol urobiť a čo ho ešte len čaká, môže vďaka sile, ktorú mu dáva Pán Ježiš Kristus. „Všecko mohu v Kristu, ktorý mi dáva sílu.“

Na život neexistuje návod. Ani z Biblie by sme mali ťahať univerzálne patenty. Každý z nás je originálny, naše starosti a bremená sa nedajú porovnávať. To, ako ich vnímame, je individuálna, neprenosná skúsenosť. Môžeme sa však inšpirovať. Inšpirovať sa Božím slovom a ľuďmi, ako apoštol Pavel, nikdy nie je na škodu.

Mgr. Daniela Havirová

farárka Českobratrské cirkve evangelické v Jeseníku

Zveme Vás

sobota 2. října 2021

- 14:00 – mše svatá v kostele sv. Kateřiny Alexandrijské ve Vidnavě
- následuje společné posezení ve farní zahradě

Přijďte se s námi zastavit a oslavit čtvrtstoletí našich služeb ve Vidnavě.

Domov pokojného stáří sv.Františka v Javorníku

Vás srdečně zve na
Den otevřených dveří
4.10.2021

13:30 Mše svatá
poté posezení na zahradě
a možnost prohlídky domova

Respektujte prosím platná opatření pro návštěvy